

Hồi 3

Cái Đêm Mưa Gió Bão Bùng

Ánh tà dương đã tắt, trong cái làn ánh sáng mờ mờ trước khi màn đêm buông xuống, trời đất hình như chỉ còn thừa lại là khoảng trắng đục xám, núi xanh, nước biếc, lá xanh, hoa hồng, tất cả đều biến thành một màn xám xịt, chính như một bức thủy mặc lợt lạt.

Người mặc áo xanh bước chầm chậm trên con đường nhỏ dưới chân núi, xem ra thật chậm, nhưng nếu trong khoảnh khắc nào đó không tiếp tục nhìn y, lúc nhìn lại y đã đi một khoảng thật xa.

Gương mặt của y vẫn còn giấu trong bóng của chiếc nón rộng vành, chẳng ai thấy được vẻ mặt của y ra thế nào. Bỗng nhiên, đằng xa vang lên một tiếng đồng la vọng lại, làm vỡ tan bầu không khí đang yên tĩnh.

Chim đậu trên cây giật mình bay tán loạn, một gã tướng số mù đang dùng gậy trúc dò đường, chầm chậm từ trong rừng bước ra.

Người áo xanh cũng đi lại hướng đó, hai người đi đến cách nhau chừng một khoảng cách, bỗng đồng thời đứng lại.

Hai người đứng như hai pho tượng đối diện với nhau, một hồi thật lâu, gã mù bỗng hỏi người áo xanh:

- Có phải Thần Nhân Thần Kiếm Lam tiên sinh lại đấy chăng ?
- Đúng vậy, tôi chính là Lam Nhất Trần.

Người áo xanh hỏi ngược lại:

- Sao ông biết được người lại đây nhất định là tôi ?
- Cặp mắt tôi tuy mù, tâm tôi không mù.
- Tâm của ông cũng có mắt để nhìn sao ?
- Có.

Gã mù đáp:

- Chỉ bất quá những gì tôi thấy không phải là những thứ người khác có thể thấy, mà là những thứ người khác không thấy được.
- Ông thấy được gì ?
- Thấy được kiếm khí và sát khí của ông.

Gã mù tiếp:

- Huống gì, tôi còn có tai, còn nghe được.

Lam Nhất Trần than thở:

- Cổ Mục thần kiếm Ứng tiên sinh quả thật không hổ là anh kiệt trong loài người, thiên thần trong kiếm pháp.

Gã mù bỗng cười nhạt:

- Chỉ tiếc tôi vẫn là tên mù, làm sao sánh được với thần nhãn của các hạ có thể nhìn ra được từng sợi lông tơ ?

- Ông muốn tôi lại đây, chỉ vì không chịu nổi nghe người ta nói hai chữ "thần kiếm" của tôi sao ?

- Đúng vậy.

Gã mù mau mắn thừa nhận:

- Tôi luyện kiếm ba mươi năm nay, từng gặp các tay danh kiếm, chỉ có một điều tâm nguyện chưa làm xong, lúc tôi còn đang sống, phải thử xem cái gã mù tôi đây có sánh kịp với cặp nhãn thần vô song của ông hay không.

Lam Nhất Trần lại thở ra một tiếng:

- Ứng Vô Vật, cặp mắt của ông đáng lý ra phải không có gì trong đó, không ngờ cái tâm của ông lại không bao dung được thứ gì, bao dung không được hai chữ "thần kiếm" của tôi.

- Lam Nhất Trần, hiện tại tôi mới hiểu ra tại sao ông có tên là Lam Nhất Trần.

Ứng Vô Vật lạnh lùng nói:

- Bởi vì trong lòng của ông còn có tí bụi trần chưa lắng xuống được, còn giữ trong lòng chút ngạo khí, vì vậy mà mới lại đây.

- Đúng vậy.

Lam Nhất Trần cũng mau mắn thừa nhận:

- Ông muốn tôi lại đây, tôi đã lại rồi, ông kêu tôi đi được, tôi sẽ đi.

- Đi ? Đi đâu ?

- Đi chết.

Ứng Vô Vật bật cười lên:

- Đúng vậy, kiếm là thứ vô tình, đã rút kiếm là phải vô tình. Hiện tại ông đã lại đây, tôi cũng lại đây. Trong hai chúng ta chắc chắn phải có một người đi.

Y đã rút kiếm ra.

Một thanh kiếm vừa dài vừa hẹp chỉ trong chớp mắt đã được rút ra khỏi cây gậy trúc, hàn quang lấp lóe như con rắn linh động, trong gió chiều không ngớt lập lòe làm người ta không biết mũi kiếm của y đang chỉ về hướng nào, không thấy y sẽ hướng về phía nào xuất thủ, ngay cả kiếm quang màu sắc cũng đang biến đổi, có lúc màu tím thắm, có lúc lại màu xanh.

Trong cặp mắt bén nhọn của Lam Đại tiên sinh, đồng tử bỗng thu nhỏ lại.

- Linh Xà kiếm hay thật, linh động như chiếc gậy trúc, độc như xích luyện, đoạn hồn trong bảy bước, không còn sinh mạng.

Thanh trúc, xích luyện, đều là những thứ rắn độc nhất.

- Thanh Lam Sơn Cổ kiếm của ông đâu ?

Gã mù hỏi.

- Ở đây.

Lam Nhất Trần xoay tay lại, một thanh trường kiếm cổ kính lấp lóe màu xanh da trời đã nằm trong tay.

Thanh trường kiếm của Ứng Vô Vật này giờ không ngớt lập lòe, nhưng thanh kiếm của y không động đậy. Kiếm quang trong tay Ứng Vô Vật không ngớt biến đổi, nhưng thanh kiếm của y không đổi.

Lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng phó với vạn biến.

Nếu nói thanh kiếm của Ứng Vô Vật giống như con rắn độc nhất trong các loại rắn độc, thì thanh kiếm của y giống như một cái núi.

Ứng Vô Vật bỗng thở ra:

- Hai mươi năm nay, tai của tôi lúc nào cũng nghe rằng thanh Lam Sơn cổ kiếm của Lam Đại tiên sinh là thứ thần binh lợi khí cắt đứt lông tóc thổi qua, tôi đã lâu nay ao ước thấy được qua một lần.

Gã mù lại thở ra thêm cái nữa:

- Chỉ tiếc là hiện tại tôi vẫn còn không thấy được.

- Đáng tiếc thật.

Lam Nhất Trần lạnh lùng nói:

- Không những ông muốn xem, tôi cũng muốn cho ông xem.

Thanh kiếm ra khỏi vỏ, nằm trong tay y, con người y bỗng biến hẳn, biến thành ra càng trầm tĩnh, càng lạnh lùng, càng trấn định.

Lạnh lẽo như nước, trấn định như núi.

Màn đêm đã buông, một màn xám tro đã biến thành tối mịt, chim vừa bị nhốn nháo lên bây giờ đã quay lại vào tổ. Ứng Vô Vật bỗng hỏi Lam Nhất Trần:

- Hiện tại có phải là đã tối ?

- Đúng vậy.

- Nếu vậy chúng ta chờ trời sáng rồi hãy quyết đấu.

- Tại sao ?

- Trời tối, tôi không thấy đường, ông cũng không thấy, ông có mắt biến ra thành không có, tôi chẳng muốn thắng ông.

- Ông sai rồi ?

Giọng nói của Lam Nhất Trần càng lạnh lẽo:

- Dù là đêm tối không trăng không sao không đèn đuốc, tôi cũng thấy được như thường, bởi vì tôi có đây là cặp thần nhãn.

Y xoay kiếm ngang lại, êm ái không một tiếng động:

- Ông nhìn không được thanh kiếm của tôi, ông lại khinh thường cặp mắt của tôi, thật tình ông không nên gọi tôi lại đây.

- Tại sao ?

- Bởi vì tôi đã lại rồi, người đi phải là ông thôi.

Kiểm thế đã chuẩn bị đánh ra, còn chưa đánh ra, người còn chưa đi, trên con đường nhỏ bỗng có tiếng chân người chạy sầm sập lại, một người đang lớn tiếng hô hoán:

- Các ông chẳng có ai đi đâu cả, không đi đâu được cả ?

Cái giọng của người này thật lớn:

- Bởi vì tôi đã lại đây ?

Nghe khẩu khí của y, hình như chỉ cần y lại đây là chuyện gì cũng giải quyết được, bao nhiêu vấn đề gì rồi cũng sẽ tan biến chẳng còn tăm tích.

Ứng Vô Vật chau mày một cái, lạnh lùng hỏi:

- Người này là ai ?

- Tôi họ Dương tên là Dương Tranh, tôi là bộ đầu ở đây.

- Người lại đây làm gì ?

- Tôi không cho phép các ông giết người ở đây, trong địa phương do tôi cai quản, tôi không cho phép ai được quyền hung hãn tàn sát người khác.

Dương Tranh nói:

- Bất kể các ông là ai cũng vậy.

Gương mặt của Ứng Vô Vật hoàn toàn không có một tí biểu tình, thanh kiếm trong tay của y bỗng vung lên một cái, hàn quang lóe ra, ngực áo của Dương Tranh đã bị khoét mất mười ba lỗ thủng, nhưng chẳng có lỗ nào đâm vào da thịt.

Nhất kiếm đó tuy nhanh kinh hồn, lực lượng cũng duy trì không hề sai suyển một ly.

- Lúc này người nói bất kể chúng ta là ai cũng đều vậy cả ?

Ứng Vô Vật lạnh lùng hỏi Dương Tranh:

- Hiện tại vẫn còn là vậy hay không ?

- Vẫn còn là vậy, hoàn toàn là vậy.

Dương Tranh nói:

- Ông muốn giết người, trừ phi ông giết tôi trước.

Ứng Vô Vật trả lời chỉ có một chữ:

- Tốt.

Chữ đó vừa thốt ra khỏi miệng, kiếm quang đang lập lòe không ngớt như con linh xà bỗng đưa ngay tới cổ họng của Dương Tranh.

Cặp mắt của y tuy đã mù, thanh kiếm không hề mù.

Thanh kiếm của y hình như cũng có con mắt, nãy y đã muốn đâm vào huyết Thiên Đột trên cổ họng ai, nhất định sẽ không ra trật khỏi đó ly nào.

Hàn quang đang chiếu rực, sát thủ liên miên không ngừng, nhất kiếm thập tam sát, trong giang hồ ít có ai tránh được nhất kiếm đó.

Không ngờ Dương Tranh lại tránh được, tránh một cách rất hung hiểm.

Trong cái khoảnh khắc vô cùng nguy hiểm đó, y còn không quên muốn đánh ngã đối phương.

Trời sinh y vốn có cái tính khí đó, đã đánh rồi, nhất định phải đánh cho ngã được đối phương, bất kể đối phương là ai cũng vậy.

Y sử dụng thứ đánh liều mạng, y xông qua được làn kiếm quang lập lòe đó, nhảy vào ôm lấy eo lưng Ứng Vô Vật.

Ứng Vô Vật cười nhạt nói:

- Tốt.

Thanh Linh Xà kiếm của y xoay ngược lại, phong tỏa cả người Dương Tranh, trong một khoảnh khắc đã đâm ra mười ba chỗ huyết đạo trên người Dương Tranh từ trên đầu chạy xuống tới gót chân, mỗi chỗ là mỗi nơi yếu hại trong người.

Nhưng Dương Tranh chẳng thềm để ý tới.

Y vẫn cứ xông ào lại, ôm lấy eo lưng Ứng Vô Vật, chỉ cần y ôm được rồi, có chết cũng không buông.

Dù cho y phải chết đi, y cũng phải ôm ngã đối phương cho được.

Ứng Vô Vật không thể ngã xuống được.

Y có thể chết, nhưng y không thể ngã, dù y tính chắc nhất kiếm này giết được Dương Tranh, y cũng không thể bị ôm ngã xuống.

Kiếm quang lập lòe bỗng tắt phụt, Ứng Vô Vật thoái lùi tám thước, y chẳng xuất thủ nữa, chỉ nói:

- Lam Nhất Trần, tôi nhường cho ông đó.
- Nhường cho tôi ? Nhường cho tôi thứ gì ?
- Nhường cho ông cái gã điên này.

Ứng Vô Vật nói:

- Cho hấn nếm thử thanh kiếm của ông.
- Ông cũng có kiếm, kiếm của ông cũng giết được người, tại sao lại nhường cho tôi ? Có phải là sợ tôi nhìn ra kiếm pháp của ông biến hóa ra sao không ? Có phải là sợ tôi nhìn ra sát thủ đoạt mệnh của ông không ?

Ứng Vô Vật thừa nhận như không:

- Đúng vậy.

Lam Đại tiên sinh bỗng bật cười:

- Kiếm là thứ hung khí, tôi cũng giết người.

Y nói:

- Nhưng chỉ có một hạng người tôi không giết.
- Hạng người gì ?
- Hạng người không muốn sống.

Lam Nhất Trần nói:

- Ngay cả mạng sống của y, y cũng không thèm, tại sao tôi lại đi thèm ?

Đêm bắt đầu khuya, gió bắt đầu lạnh.

Ứng Vô Vật yên lặng đứng đó trong gió đêm lạnh lẽo, đứng đó yên lặng một hồi thật lâu, kiếm quang đang lập lòe bỗng lóe lên, linh xà kiếm đã thu vào trong vỏ.

Y lại lấy cây gậy trúc đánh vào đồng la, tinh lên một tiếng, người của y đã biến vào màn đêm.

Một trận gió thoảng qua, chỉ nghe giọng nói của y theo gió truyền lại, người của y đã đi xa lắt, nhưng tiếng nói còn nghe rất rõ.

Y chỉ nói có năm chữ, từng chữ từng chữ vang lên rõ mồn một:

- Tôi sẽ lại tìm ông.

o0o

Dương Tranh mồ hôi ướt đầm đầy mình, gió đang lạnh, mà mồ hôi của y cũng lạnh, gió thổi trên người y, toàn thân của y lạnh cứng như băng.

Một người chính mình cũng nghĩ là mình đã chết chắc, bỗng phát hiện ra mình vẫn còn sống, trong lòng sẽ cảm thấy mùi vị gì ?

Lam Đại tiên sinh nhìn y, bỗng cất tiếng hỏi:

- Người có biết gã mù ấy là hạng người nào không ?

- Không biết.

- Người có biết người là hạng người nào không ?

Lam Nhất Trần vẫn còn đang hỏi Dương Tranh, nhưng y lại giành trả lời:

- Người là người có vận khí may mắn phi thường nhất đời này.

- Tại sao ?

- Bởi vì người còn sống nhăn đó, không mấy ai còn sống sót dưới tay kiếm của Cổ Mục thần kiếm Ứng Vô Vật.

- Ông có biết ông là hạng người nào không ?

Dương Tranh mở miệng hỏi Lam Nhất Trần, không những vậy y còn giành trả lời giùm:

- Ông là một người vận khí rất may mắn, bởi vì ông còn chưa chết.

- Người cho là người đã cứu ta ?

- Tôi cứu không phải là ông, không chừng là ông ta.

Dương Tranh nói:

- Bất kể ra sao, dù gì tôi cũng không thể để ông giết người tại nơi tôi quản lý, không để cho ông ta giết ông, cũng không để cho ông giết ông ta.

- Nếu chúng ta giết người rồi thì sao ?

- Nếu vậy thì coi như tôi bị xui xẻo.

Lam Đại tiên sinh lại bật cười, nụ cười xem ra rất ôn hòa, y vừa cười vừa hỏi Dương Tranh:

- Người là đệ tử môn phái nào vậy ?

- Tôi thuộc Dương phái.

- Dương phái ?

Lam Nhất Trần hỏi:

- Dương phái là phái gì ?

- Chính là môn phái của tôi.

- Môn phái của người luyện thứ vũ công gì vậy ?

- Tôi cũng không biết là thứ vũ công gì. Cũng chẳng có chiêu thức gì cả.

Dương Tranh nói:

- Tôi luyện công phu chỉ có mười chữ làm bí quyết.

- Mười chữ gì vậy ?

- Đánh ngã người khác, không bị người khác đánh ngã.

- Nếu người gặp phải một người, không những đánh không ngã được người ta, còn nhất định sẽ bị người ta đánh ngã.

Lam Nhất Trần hỏi:

- Lúc đó người phải làm sao ?

- Lúc đó tôi chỉ có hai chữ cuối cùng.

- Hai chữ gì ?

- Liều mạng.

Lam Đại tiên sinh thừa nhận:

- Hai chữ này quả thật có chỗ xài được, gặp phải người liều mạng, ai cũng phải nhúc cả đầu. Nếu người có bảy tám cái mạng có thể liều, công phu này của môn phái người cũng hữu dụng đó.

Y lại thở ra:

- Chỉ tiếc người có mỗi một mạng sống.

Dương Tranh cũng cười cười.

- Chỉ cần có một mạng để liều, tôi sẽ cứ liều thôi.

- Người có muốn học học công phu không cần phải liều mạng mà cũng có thể đánh ngã được cường địch không ?

- Có lúc cũng muốn chứ.

- Tốt.

Lam Đại tiên sinh nói:

- Người bái ta làm thầy, ta dạy cho người, nếu người luyện được kiếm pháp của ta, sau này người chẳng cần phải liều mạng với ai, giang hồ cũng chẳng có ai dám chọc đến người.

Y mỉm cười nói:

- Người thật là một người may mắn, bao nhiêu người muốn bái ta làm thầy, nhưng ta lại đi chọn người.

Đấy là lời nói thật tình.

Muốn học kiếm pháp của Lam Đại tiên sinh không phải là chuyện dễ dàng, cái thứ cơ duyên đó chẳng ai muốn đánh mất.

Nhưng Dương Tranh tựa hồ đang ngẫm nghĩ.

Lam Đại tiên sinh bỗng vung kiếm lên một cái, kiếm quang lóe rộng ra, thanh trường kiếm dài ba thước bảy tấc hình như bỗng dài ra thêm ba thước nữa, mũi kiếm lại có thêm điểm sáng màu lam, co rút không chừng, sáng rực chói cả mắt, hình như là kiếm khí trong truyền thuyết.

Kiếm khí bức tới mi mắt người ta, Dương Tranh bất giác bước lùi lại mấy bước, hô hấp cơ hồ muốn ngưng lại, chỉ nghe soạt một tiếng, một thân cây nằm ngoài bảy thước đã bị gãy ngang xuống.

Lam Đại tiên sinh kiếm thế vừa phát ra lập tức thu lại:

- Người chỉ cần luyện có một thế đó, dù không phải là vô địch thiên hạ, đối thủ cũng không còn bao nhiêu.

Dương Tranh tin điều đó.

Tuy y không nhìn ra được chỗ ảo diệu trong nhát kiếm, nhưng một thân cây chỉ bị kiếm quang lướt qua một cái đã lập tức bị gãy ngang, y thấy được.

Thanh cổ kiếm phát ra tia hàn quang, Lam tiên sinh lấy ngón tay búng vào sóng kiếm, làm thành tiếng ngân dài, Dương Tranh nhin không nổi mở miệng ra khen:

- Hảo kiếm.

- Đây là thanh kiếm báu.

Lam tiên sinh kiêu ngạo nói:

- Ta cầm thanh kiếm này tung hoành giang hồ hai mươi năm nay, tới bây giờ vẫn còn chưa gặp đối thủ.

- Trước giờ chắc ông chưa từng gặp người nào không ham muốn học kiếm pháp cũng không ham có thanh kiếm báu của ông ?

Dương Tranh hỏi.

- Quả thật là vậy.
- Bây giờ ông đã gặp một người rồi đó.

Dương Tranh nói:

- Trước giờ tôi không bao giờ muốn làm thầy của ai, cũng không muốn làm đồ đệ của ai.

Nói xong câu đó, y ôm quyền làm lễ với Lam Nhất Trần, cười cười, rồi đi một mạch chẳng quay đầu lại.

Y không muốn nhìn vào gương mặt của Lam Nhất Trần thêm lần nữa, bởi vì y biết gương mặt của ông ta bây giờ nhất định là không dễ coi tí nào.

o0o

Có sao trời, sao trời lấp lánh. Con suối nhỏ dưới ánh sao xem ra như một dải lụa thân lóng lánh bảo thạch.

Thật ra, con suối nhỏ này cũng không đẹp như vậy, buổi sáng các cô ra đây giặt quần áo, con nít ra đây đại tiện tiểu tiện. Nhưng đến tối, những người đi qua nơi này đều thấy con suối nhỏ quá đẹp, đẹp muốn làm người ta rơi lệ.

Lúc Dương Tranh đi qua nơi đó, đã có một người đang ngồi bên suối trên tảng đá xanh rơi lệ.

Cô là người con gái rất khỏe mạnh và rắn chắc, chiếc áo vải bông mới may từ năm ngoái bây giờ đã chật, bó sát vào người cô, làm cho cô thở không muốn ra hơi, hạ người xuống còn phải để ý sợ bị rách toạt ra.

Mấy đứa trai trẻ quanh vùng thấy cô mặc chiếc áo này, là trông mắt muốn rút cả ra.

Cô thích mặc chiếc áo này, cô thích người khác nhìn cô.

Tuổi cô còn trẻ, nhưng không thể coi là nhỏ nữa. Vì vậy cô có tâm sự, vì vậy cô mới rơi lệ.

Những giọt lệ này rơi xuống là cho một người, hiện tại người đó đang đứng trước mặt cô.

- Liên Cô, trời tối rồi, cô một mình ngồi đây làm gì vậy ?

Cô cúi đầu, tuy đã len lén lau khô đi nước mắt, nhưng cô vẫn còn chưa ngẩng đầu lên, một hồi thật lâu cô mới nhỏ nhẹ nói:

- Tối hôm qua sao anh không về nhà ?

Cô hỏi:

- Tối qua nhà em làm thịt con gà, sáng sớm hôm nay nấu canh luộc mấy trái trứng, còn để giành cái đùi cho anh nữa đó.

Dương Tranh phì cười, kéo tay cô:

- Hiện tại chúng mình về ăn đây, tôi ăn cái đùi, còn cô ăn canh.

Mỗi lần y cầm lấy tay cô, tuy cô đỏ mặt tía tai nhưng trước giờ không bao giờ cự tuyệt lấy tay ra.

Nhưng lần này cô dằng tay ra, cúi đầu nói:

- Bất kể anh có chuyện gì, hôm nay phải về sớm sớm một chút.

- Tại sao ?

- Hôm nay có một người khách lại tìm anh, đã chờ trong phòng anh cả nửa ngày rồi đó.

- Có khách lại tìm tôi ?

Dương Tranh hỏi:

- Khách ra làm sao ?

- Là một cô thật đẹp, đẹp lắm, thơm lắm, còn mặc đồ thật đẹp nữa.

Liên Cô cúi đầu càng thấp xuống:

- Em để cho cô ta chờ trong phòng anh, bởi cô ta nói cô ta là bạn thân của anh, biết anh từ hồi anh còn mũi chấy lòng thòng.

- Có phải cô ấy tên là Lữ Tố Văn ?

- Hình như là vậy.

Dương Tranh chẳng hỏi gì thêm, y bỗng biến thành một con ngựa bị người ta dùng roi đánh cho chạy như bay đi mất. Lúc Liên Cô ngẩng đầu lên nhìn, cô chẳng còn thấy tung tích y đâu.

Sao trời lấp lánh sáng lạn như bảo thạch, nước mắt trên gương mặt của Liên Cô chảy thành một chuỗi hạt trân châu dài.

o0o

Dương Tranh ở trong một gian nhà hai phòng, một phòng khách một phòng ngủ, gian nhà không nhỏ, đồ đạc cũng không ít, nhưng lại được dọn dẹp rất tươm tất.

Không phải là y dọn, Liên Cô làm giùm y.

Lúc y đẩy cửa xông vào nhà, trong phòng khách không có người, chỉ có ly trà để trên bàn, nguội lạnh từ lâu.

Người khách của y đã nằm xoải dài trên giường trong phòng của y ngủ thiếp, đầu tóc đen mượt đã được chải thành kiểu tóc quý phi rất lưu hành bây giờ, đang xoa tung trên gối của y.

Chiếc gối của y trắng tinh, đầu của nàng đen mượt. Trái tim của y đập hoảng loạn liên hồi, hơi thở của nàng đều đều.

Lông mày của nàng thật dài, thân hình của nàng mềm mại, đùi của nàng thon dài.

Cái nét lão luyện quyến rũ từng trải qua năm tháng, bây giờ trong giấc ngủ đã biến đi.

Nàng ngủ như một đứa trẻ thơ.

Dương Tranh đứng ở bên giường, nhìn nàng ngây dại như một đứa bé, nhìn muốn si, tưởng muốn si.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Dương Tranh bỗng phát hiện ra Lữ Tố Văn đã tỉnh lại, và cũng đang nhìn y, ánh mắt đầy vẻ ôn nhu và thương yêu, cũng không biết trải qua bao lâu nữa, nàng mới dụi dàng nói:

- Anh mệt quá rồi.

Nàng nhích qua một bên giường:

- Anh cũng nằm xuống nghỉ một chút.

Nàng chỉ nói có mấy tiếng, nhưng mấy tiếng đó lại giấu điếm biết bao tình cảm, có lúc còn hơn cả vạn lời.

Dương Tranh lẳng lặng nằm xuống, nằm bên cạnh người đàn bà y ngày đêm tưởng nhớ, trong lòng y không một mảy may kích động, cũng không mảy may ham muốn, y chỉ thấy lòng mình thật yên tĩnh bình an, bao nhiêu phiền não thống khổ trên đời, hình như đã thoát ra khỏi con người của y.

Nàng chưa bao giờ đến đây, tại sao lần này lại đến ? Y không hề hỏi, nhưng tự nàng đã nói ra.

- Em lại đây vì chuyện Tư Tư đấy.

Lữ Tố Văn nói:

- Bởi vì giữa trưa hôm qua, bỗng có người em không ngờ được lại chỗ em tìm Tư Tư.

- Ai ?

- Địch Tiểu Hâu, Địch Thanh Lâm.

- Y lại tìm Tư Tư ?

Dương Tranh cũng rất bất ngờ:

- Không phải bọn họ ở một nơi sao ?

- Không phải.

Lữ Tố Văn nói:

- Y nói Tư Tư đã bỏ y đi đâu mấy ngày nay.

- Bỏ y đi đâu ?

- Không biết, chẳng ai biết cả.

Lữ Tố Văn nói:

- Bọn họ đi với nhau lại Mẫu Đơn sơn trang mua ngựa, tối hôm sau cô ấy bỏ đi không nói lời nào, Địch Thanh Lâm cũng không biết cô ấy vì sao mà bỏ đi.

... Có phải vì bọn họ đã cãi lộn nhau ? Hay là cô ta đã gặp một người đàn ông khác càng lý tưởng hơn Địch Thanh Lâm ?

Trong cuộc hội hè nhộn nhịp đó, trong Mẫu Đơn sơn trang sẽ có vô số người, mỗi người đàn ông lại đó đều không phải là tay bình phàm, mỗi người đàn ông đều rất có thể nhìn trúng Tư Tư.

Tư Tư vốn là người đàn bà trong chốn phong trần, đâu có tình cảm sâu xa gì với Địch Thanh Lâm.

Dương Tranh tuy nghĩ trong lòng như vậy, nhưng y không nói ra, y biết trước giờ Lữ Tố Văn vẫn coi Tư Tư như em gái mình, nghe nói vậy chắc chắn nàng sẽ không bằng lòng.

Vì vậy y chỉ nói:

- Em xem cô ấy đi đâu bây giờ ?

- Em nghĩ không ra, cũng không nghĩ đến làm gì.

Lữ Tố Văn nói:

- Bởi vì em không tin chút nào cả.

- Không tin chuyện gì ?

- Không tin lời Địch Thanh Lâm nói, không tin Tư Tư bỏ y đi.

Lữ Tố Văn nói:

- Bởi vì Tư Tư có nói với em, hạng người đàn ông như Địch Thanh Lâm, chính là người trong mộng của cô ấy, cô ấy nhất định là tìm cách bám dính y.

Nàng nói tiếp:

- Tư Tư không bao giờ nói dối trước mặt em.

... Chuyện đời thay đổi liên liên, trái tim đàn bà thay đổi còn nhanh hơn đó nữa, nhất là những người đàn bà như Tư Tư, dù lúc đó có nói thật chẳng nữa, chẳng ai dám bảo đảm cái lối suy nghĩ của cô sẽ không thay đổi.

Dương Tranh dĩ nhiên cũng chẳng nói ra những ý nghĩ đó trong đầu của mình ra.

- Không lẽ em nghĩ là Địch Thanh Lâm nói dối ?

Y hỏi Lữ Tố Văn:

- Không lẽ em nghĩ y đã làm gì Tư Tư sao ?

- Em cũng không biết.

Lữ Tố Văn nói:

- Lấy thân phận của Địch Thanh Lâm mà nói, đáng lý ra là chẳng đi nói dối làm gì, nhưng trong lòng em sợ sợ làm sao đó.

- Em sợ ?

Dương Tranh hỏi:

- Em sợ gì ?

- Sợ chuyện gì xảy ra.

- Chuyện gì sẽ xảy ra ?

- Chuyện gì cũng xảy ra được.

Lữ Tố Văn nói:

- Bởi vì em biết hạng người đàn ông như Địch Thanh Lâm, nhất định không để cho người đàn bà nào bám dính lấy mình.

Nàng bỗng nắm chặt lấy tay Dương Tranh:

- Thật tình em sợ lắm. Vì vậy trước mặt y em không dám nói gì, không dám hỏi gì. Còn y, tuy thân phận của y tôn quý vậy, nhưng sao em cứ cảm thấy y là con người lòng dạ thâm độc, chuyện gì cũng làm được.

Dương Tranh biết nàng quả thật đang sợ quá chừng, bàn tay nàng lạnh ngắt.

- Chẳng có chuyện gì để sợ.

Dương Tranh an ủi nàng:

- Nếu Địch Thanh Lâm quả thật có làm gì Tư Tư, bất kể thân phận y có cao quý đến đâu, anh sẽ không tha cho y, không những vậy anh nhất định sẽ tìm Tư Tư ra cho em.

Lữ Tố Văn thở ra nhẹ nhõm rồi nhắm mắt lại:

- Hôm qua đến giờ em còn chưa ngủ được tí nào, em ngủ ở đây một chút được không ?

Nàng nhắm mắt là ngủ ngay.

Bởi vì nàng đã yên lòng lắm, tuy trước giờ nàng chưa hề tin nhiệm người đàn ông nào, nhưng nàng tin nhiệm vào Dương Tranh.

Nàng tin rằng chỉ cần có Dương Tranh bên cạnh, sẽ không có một ai sẽ làm hại nàng được.

Đêm càng khuya, tiếng người đã ngưng bật.

Trong cái thành nhỏ thuận phác này, cuộc đời rất đơn giản, hiện tại ai ai cũng đã đi ngủ.

Trừ người mẹ già của Tiểu Hồ Tử và người vợ mới cưới của lão Trịnh đang đau lòng muốn chết đi kia, trong thành không chừng chỉ có một người còn chưa ngủ.

o0o

Khách sạn lớn nhất trong thành là khách sạn Duyệt Bảo.

Đây là một khách sạn mới khai trương, phòng ốc còn đang mới mẻ, nhưng mấy hôm trước bỗng lại bỏ thêm ra mấy trăm lạng bạc trùng chỉnh một mé dãy phòng phía tây.

Ông chủ khách sạn không muốn bỏ ra bao nhiêu đó tiền tu sửa thêm, nhưng y không làm không được.

Đấy là vì có người rất có thế lực bắt y phải làm vậy, bởi vì sẽ có một vị thân phận cực kỳ cao quý lại đây ở một đêm.

Cái vị khách cao quý này là một người rất giǎng cứu, tuy y chỉ ở có một đêm, chuyện gì cũng không được đại khái. Vị khách quý này chính là Địch Thanh Lân.

Địch Thanh Lân mặc chiếc áo bào rộng màu trắng như tuyết, cầm ly rượu bạch ngọc đựng đầy rượu lưu ly, nằm dựa nghiêng lên một chiếc ghế dựa lót da dê xù Ba Tư màu trắng toát, hình như y đang có tâm sự gì đó, mà làm như đang đợi ai.

Y đang đợi một người.

Bởi vì bên ngoài đã có người đang gõ cửa, tó, tó tó tó tó, gõ như vậy hai lần, Địch Thanh Lân mới hỏi:

- Ai đó ?

- Mười ba tháng giêng.

Người bên ngoài lập lại thêm lần nữa:

- Mười ba tháng giêng.

Đấy là ngày tháng, không phải là tên người. Không chừng không phải là ngày tháng, mà là một thứ ám hiệu gì đó đã được dàn xếp sẵn.

Nhưng hiện tại ám hiệu đó đại biểu cho một người, thuộc vào một tổ chức khổng lồ bí mật.

Bốn trăm năm nay, trong giang hồ không hề có tổ chức nào lớn bằng Thanh Long hội.

Thuộc hạ trong tổ chức có ba trăm sáu mươi lăm phân đà, rải rác thiên hạ, lấy âm lịch làm đại biểu, Mười Ba Tháng Giêng chính là đại biểu cho một đà chủ của một phân đà.

Địch Thanh Lâm đang đợi chính là người này, công tác lần này, chính là do người này phụ trách thay mặt Thanh Long hội liên lạc với y.

Người vừa bước vào, tráng kiện cao lớn, ăn mặc diêm dúa, thấy y, ngay cả Địch Thanh Lâm trước giờ rất thản nhiên cũng lộ vẻ kinh ngạc:

- Là người sao ?

- Tôi biết tiểu hầu gia nhất định không ngờ rằng Mười Ba Tháng Giêng là tôi.

Người này cười hì hì nói, gương mặt phì nộn không có điểm gì là giả trá:

- Rất ít người biết tôi cũng là người trong Thanh Long hội.

Dù cho có người biết được cũng sẽ phải nghi ngờ, người hùng cứ một phương là Hoa Khai Phú Quý Hoa Tứ gia đây tại sao lại chịu khuất phục dưới tay người khác ?

Nhưng Địch Thanh Lâm hiểu được điểm đó.

Nếu Thanh Long hội muốn tiếp thu người nào, người đó sẽ không có cơ hội để lựa chọn.

... Không gia nhập hội chỉ còn đường chết.

... Nếu một người là chủ nhân của Mẫu Đơn sơn trang, nếu gia tài mình nhiều đủ để mười tám đời con cháu tiêu xài không hết, người đó có muốn chết không ?

Dù một người không có đồng bạc nào, y cũng không muốn chết.

Địch Thanh Lâm mỉm cười:

- Thật tình tôi không ngờ tới.

Y hỏi ngược lại Hoa Tứ gia:

- Ông có nghĩ là tôi sẽ giết người được không ?

- Tôi không nghĩ ra được.

Hoa Tứ gia thừa nhận:

- Tôi nằm mộng cũng nghĩ không ra.
- Có điều bây giờ ông đã biết, thi thể của Vạn đại hiệp là do chính tay ông bỏ vào quan tài đấy.

Địch Thanh Lân nhấp một miếng rượu:

- Thủ lãnh các ông giao cho tôi chuyện đó, tôi cũng đã làm xong rồi.
- Tôi đã báo cáo chuyện đó rồi, phía trên đã có nói xuống, nếu tiểu hầu gia có chuyện gì muốn làm, chúng tôi nhất định sẽ tận lực.

Hoa Tứ gia bỗng không cười nữa, y nghiêm trang nói:

- Nếu tiểu hầu gia muốn tôi đi chết đâu đó, tôi sẽ lập tức đi đâu đó chết ngay.

Địch Thanh Lân nhìn đăm đăm vào màu rượu lưu ly trong ly bạch ngọc, một hồi thật lâu mới mở miệng:

- Tôi không muốn ông đi đâu chết, tôi hy vọng ông được trường thọ phú quý, nhiều con nhiều cháu.

Y nói:

- Có một người tôi không muốn cho sống thêm tí nào nữa, ngay cả một ngày cũng không muốn.

- Tiểu hầu gia đang nói đến ai ?

- Như Ngọc.

Địch Thanh Lân nói:

- Hồng Như Ngọc cô nương trong Di Hồng viện.

Hôm qua Địch Thanh Lân quả thật có lại Di Hồng viện, đã có gặp qua "đại thơ" của Tư Tư, là Như Ngọc, tên thật chính là Lữ Tố Văn.

Y vừa gặp nàng xong đã hiểu rõ một chuyện ... người đàn bà này thật quá tinh minh lão luyện, bất cứ chuyện gì muốn giấu nàng cũng khó mà làm được dễ dàng.

- Tôi muốn các ông giết nàng ta giùm tôi.

Địch Thanh Lân nói:

- Tùy tiện tìm người nào đó, tùy tiện tìm lý do nào đó, giết nàng ta ngay giữa đại đình quảng chúng, nhất định không được để ai nghi ngờ cái chết của nàng ta có liên hệ gì đến tôi.

- Tôi hiểu ý tiểu hầu gia.

Hoa Tứ gia cười thật giống Phật Di Lặc:

- Làm những chuyện đó, chúng tôi rất có kinh nghiệm.

- Còn nữa.

Địch Thanh Lân nói:

- Tôi nghe nói Như Ngọc có một người khách hàng quen, ở đây làm bộ đầu.

- Vâng.

Hoa Tứ gia tin tức hiển nhiên rất linh thông:

- Người này họ Dương, tên là Dương Tranh.

- Y là hạng người thế nào ?

- Hắn là một kẻ rất cứng cựa, không dễ chọc vào, y rất nổi danh trong bọn lục phiến môn.

- Vậy thì các ông không được để người giết Như Ngọc lọt vào tay của y.

- Chuyện đó, tiểu hầu gia không phải quan tâm đến nữa.

- Tại sao ?

- Dương Tranh đã có đủ phiền phức cho chính hắn.

Hoa Tứ gia tít mắt lại cười nói:

- Ngay cả chính thân hắn cũng khó mà tự lo cho xong.

- Chuyện phiền phức của y không nhỏ ?

- Rất không nhỏ.

Hoa Tứ gia nói:

- Dù không mất mạng cũng ít nhất là mười tám năm tù khổ sai.

Địch Thanh Lân cười ruồi:

- Vậy thì tốt rồi.

Y chẳng thèm đi hỏi Dương Tranh làm sao rước lấy phiền phức, trước giờ y không thích xen vào chuyện người khác.

Nhưng Hoa Tứ gia lại tiết lộ một chút:

- Chuyện này kể ra cũng tấu xảo, chúng tôi vốn không biết tiểu hầu gia muốn đối phó với Dương Tranh và Như Ngọc.

Y nói:

- Nhưng chúng tôi đã có sẵn kế hoạch đối phó với hắn.

Địch Thanh Lân mỉm cười.

Hiện tại y đã hiểu, cái phiền phức của Dương Tranh là do Thanh Long Hội bí mật chế tạo ra.

Bất cứ người nào dính phải cái thứ phiền phức đó, muốn thoát thân ra cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Địch Thanh Lâm đứng dậy, rót cho Hoa Tứ gia một ly rượu, rồi hững hờ hỏi như vô ý:

- Tối hôm đó, lúc chúng ta đang uống rượu với nhau, cái cô bé để chân trần múa ấy là ai vậy ?

- Cô ta tên là Tiểu Thanh, tôi có đem cô ta lại đây.

Y nói:

- Tôi đã thấy tiểu hầu gia nhìn trúng cô ta.

Địch Thanh Lâm cười lớn:

- Hoa Tứ gia, hiện tại tôi mới biết làm sao ông phát tài, hạng người như ông không phát tài mới là chuyện lạ.

Eo lưng của Tiểu Thanh uốn éo như một con rắn.

Một con rắn xanh nho nhỏ.

oOo

Đêm càng khuya, càng yên tĩnh. Lữ Tố Văn bỗng giật mình tỉnh lại, từ trong cơn ác mộng tỉnh lại.

Nàng nằm mộng thấy miệng của Địch Thanh Lâm bỗng lòi ra hai cái răng nanh, cắn vào cổ họng của Tư Tư, uống máu của cô.

Nàng giật mình tỉnh lại, Dương Tranh còn đang ngủ say.

Nàng bỗng phát hiện ra Dương Tranh từ trên xuống dưới khắp người nóng hừng hực, mồ hôi ra toàn là thứ mồ hôi lạnh.

Dương Tranh bệnh rồi, không những vậy còn bệnh không nhẹ tí nào.

Lữ Tố Văn vừa kinh hãi vừa đau lòng, nàng chậm chậm bò dậy, tính đi tìm miếng khăn lau mồ hôi cho y.

Trong phòng không có đèn, nàng vốn không thấy gì cả, nhưng bây giờ bỗng thấy cửa sổ mở ra.

Ánh sao chiếu mờ nhạt từ ngoài cửa sổ vào, nàng bỗng thấy có một đám người đang đứng đầy ngoài cửa sổ, có người cầm đao, có người cầm tên.

Đao đã rút ra khỏi vỏ, tên đã đặt lên dây cung.

- o O o -